

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 4T/142/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112011664
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2013:3112011664.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a prísediacich Bc. Márie Snopkovej a Mariána Čáka na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. októbra 2013 v Trenčíne takto

r o z h o d o l :

Obžalovaní

W. W., nar. XX.XX.XXXX v X. nad O., okres R., trvale bytom XX. októbra XXXX/XX, G., okres G., dôchodca, t. č. na slobode,

M. W., nar. XX.XX.XXXX v G., okres G., trvale bytom XX. októbra XXXX/XX, G., okres G., bez pracovného pomeru, t. č. na slobode,

s ú v i n n í , ž e

obžalovaný W. W.

ako starý otec maloletého K. S., narodený XX.XX.XXX5 od presne neustálenej doby až do 06.03.2012 počas predchádzajúcich približne troch rokov (približne od začiatku roku 2009) bez vzájomnej dohody s obvinenou M. W. bil svojho vnuka maloletého K. S., ktorý v tom čase s ním žil v spoločnej domácnosti na ul. 28. októbra 1176/33, Trenčín knihami po hlave, opakovane kopal maloletého K. S. do nôh a keď spadol, stúpал bosou nohou po chrbte maloletého, bil ho elektrickou šnúrou od televízora, varechou a pracháčom, zamykal maloletého do jeho izby a zamedzoval mu tak pohyb po byte, uzamknutím toalety mu znemožňoval prístup na WC z dôvodu čoho bol nútený vykonávať malú potrebu z okna, vulgárne mu nadával, opakovane minimálne 13-krát mu zviazal reťazou ruky za chrbtom a takto zviazaného ho reťazou priväzoval k radiátoru a stoličke a ani keď maloletý kričal a plakal od bolesti, napriek čomu ho neodviazal,

pričom vyšetrením maloletého znalcom z odboru psychológie - klinická psychológia detí bolo zistené, že konaním obžalovaného maloletému K. S. bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania a mal. K. S. trpel syndrómom týranej osoby,

obžalovaná M. W.

ako matka maloletého K. S., narodený XX.XX.XXXX od presne neustálenej doby až do 06.03.2012 počas predchádzajúcich približne troch rokov (približne od začiatku roku 2009) bez vzájomnej dohody s obvineným W. W., s ktorým v tom čase spolu so synom mal. K. S. žili v spoločnej domácnosti na ul. 28. októbra 1176/33, Trenčín minimálne 8-krát zamkla svojho syna maloletého K. S. do jeho izby a uzamknutím iných častí bytu zamedzovala maloletému voľný pohyb po byte, uzamknutím toalety mu znemožňovala prístup na WC, z dôvodu čoho bol maloletý nútený vykonávať malú potrebu z okna, kopala ho do spodnej časti tela, vulgárne mu nadávala, po maloletom hádzala poháre, pričom trafila pohárom do chrbta maloletého, bila ho varechou po rukách,

príčom vyšetrením maloletého znalcom z odboru psychológie - klinická psychológia detí bolo zistené, že konaním obžalovanej maloletému K. S. bolo spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania a mal. K. S. trpel syndrómom týranej osoby,

t e d a
obžalovaný W. W.

týral blízku osobu spôsobujúc jej fyzické utrpenie a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu, násilnou izoláciou a iným správaním, ktoré ohrozovalo jeho psychické a fyzické zdravie, maloletého nedôvodne obmedzoval k prístupu k majetku, ktorý mal právo užívať a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

obžalovaná M. W.

týrала blízku osobu spôsobujúc jej fyzické utrpenie a psychické utrpenie bitím, kopaním, údermi, ponižovaním pohrdavým zaobchádzaním, vyvolávaním strachu a stresu, násilnou izoláciou a iným správaním, ktoré ohrozovalo jeho psychické a fyzické zdravie, maloletého nedôvodne obmedzoval k prístupu k majetku, ktorý mal právo užívať a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l i
obžalovaný W. W.

trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), písmeno e), odsek 2 písmeno d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Tr. zákona,

obžalovaná M. W.

trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), písmeno e), odsek 2 písmeno d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Tr. zákona.

Za to sa
o d s u d z u j ú
obžalovaný W. W.

Podľa § 208 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno j) Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov n e p o d m i e n e č n e .

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona sa obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

obžalovaná M. W.

Podľa § 208 odsek 2 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písmeno j) Tr. zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov n e p o d m i e n e č n e .

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona sa obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní spôsobom a v rozsahu v akom navrhli procesné strany a určenom senátom okresného súdu, senát okresného súdu zistil skutkový stav veci tak, ako je uvedený vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Obžalovaný W. W. spáchanie skutku, ktorý mu je kladený za vinu a s poukázaním na jednotlivé formy útokov voči maloletému, ktoré sú uvádzané v obžalobe, v celom rozsahu poprel a vyjadril sa, že všetko odmieta, všetky tvrdenia sú nepravdivé a vymyslené. Ako sa ďalej vyjadril, on sám inicioval vyšetrenie maloletého N. v trenčianskej nemocnici, nakoľko bol maloletý chorý, pričom poznamenal, že dieťa vyšetrovalo päť doktorov, ktorí na dieťati nezistili žiadne známky fyzického a psychického týrania a násillia. Do augusta 2009 býval v spoločnej domácnosti so svojou manželkou F., dcérou M., synom W. a vnukom N. v rodinnom dome v G. na ulici N. XX. Po narodení vnuka M. sa všetci presťahovali do trojizbového bytu v bytovom dome v G. na ulici XX. T. XX, kde žijú doposiaľ, avšak už len s manželkou a dcérou. Maloletému N. spoločne zabezpečovali starostlivosť do veku šesť a pol roka života dieťaťa. N. je dieťa živé, aktívne, chcel sa stále hrať, chodiť na prechádzky. Maloletý N. chodil i do škôlky, ale z dôvodu, že si zlomil ruku pri hre na ihrisku, prestal túto navštevovať. Svoj vzťah s maloletým N. považoval za pekný a počas doby, keď sa o neho nemohla starať jeho matka, keďže táto sa venovala mladšiemu synovi, vodil N. do škôlky aj zo škôlky, keď bol chorý, vodil ho i na lekárske vyšetrenia. V čase, keď vnuk nebol v škôlke, sa spolu hrávali, chodili spolu do parku alebo na dvor a to aj viackrát denne. Obžalovaný W. W. popísal svoj denný režim strávený s maloletým N. (Keď vstal, žena prišla, uvarila raňajky, on ho nakrmil, obliekol ho, išli do predajne Balla, nakúpili, išli do parku, N. behal z jednej preliezačky na druhú, na kolotoč a dával na neho pozor, keď prišiel čas obeda, išli sa domov najesť, potom ho nakrmil a keď sa N. nechcelo spať a chcel ísť von, tak išli znova do parku. Domov sa vracali okolo osemnásť hodiny, mama mu urobila jesť, najedol sa, okúpala a najneskôr o 19.00 - 19.30 ho uložili spať). Maloletý N. nikdy nebol vonku sám, buď sa hrával s inými deťmi, alebo sa mu venoval on, ako starý otec a keď on nemohol, tak sa mu venoval niekto z rodiny. Obžalovaný poznamenal, že vnuk N. mal dve škatule hračiek, autička, stavebnice, vymaľovánky, hrával sa v obývačke, v spálni, na zemi, na posteli, nikto mu v tomto nebránil, mohol sa hrať kdekoľvek, hračky mal porozhadzované, avšak keď s hraním skončil, tak si tieto aj sám upratol, občas aj neposlúchol, tak neporiadok s hračkami riešil tým, že išiel za maloletým a povedal mu: „N. pozri sa, toto sa nepatrí, toto sa nerobí, poď ideme spolu upratať“. Podľa obžalovaného mala na maloletého N. väčší vplyv jeho matka, túto viac poslúchal a seba považoval len za deda, ktorý bol vždy mäkký a keď chcel od neho vnuk niečo dostať, tak si to vytrucoval. Maloletý trpí detskou epilepsiou, čo podľa vyjadrenia obžalovaného N. zneužíval, keď chcel od neho niečo dosiahnuť, ako napríklad sladkosti, a to tým spôsobom, že sa hádzal o zem a kričal. Epileptické záchvaty vnímal obžalovaný u maloletého iba v noci, počas spánku a v časových intervaloch asi raz za mesiac, niekedy raz za týždeň. Obžalovaný definoval presný priebeh prichádzajúceho epileptického záchvatu a uvádza, že mu pri tomto vždy podal injekciu, ktorú mu predpísal MUDr. T., pričom tento záchvat následne v priebehu 10 - 15 sekúnd ustúpil. Obžalovaný W. W. objasnil, že byt na ulici XX. T. sa nachádza na prízemí bytového domu, ide o trojizbový byt, kde v obývačke v tom čase býval syn obžalovaného W., v druhej izbe spával obžalovaný spolu so svojou manželkou a maloletým N. a v tretej izbe spávala matka maloletého N. spolu s maloletým M.. Vzťah maloletého N. a jeho matky charakterizoval obžalovaný ako dobrý vzťah, pričom ďalej uvádzal, že dochádzalo i k situáciám, kedy obžalovaná M. ako matka maloletého sa musela viac venovať svojmu druhému mladšiemu synovi M., napríklad, keď sa chcel N. hrať s malým M. v čase, keď M. išiel spať, dcéra mu toto neumožnila a povedala „dedo zober ho“, na čo on išiel s maloletým N. do inej izby, kde sa mu plne venoval alebo išli spoločne von. Obžalovaný popiera, že by niektoré dvere v byte uzamknuté, pripustil možnosť iba v prípade, kedy sa jeho manželka pozerala na televízor a nechcela byť v obývačke rušená. Spomenul, že vážnejší úraz, ktorý maloletý N. mal, bola zlomená ruka a tento úraz sa stal v parku za bytovým domom na kĺzačke, žiadny iný úraz neutrpel. K otázke spolunažívania obžalovaný uviedol, že nikto sa spočiatku na ich rodinu kvôli hluku alebo kriku, nestážoval, pripustil však, že neskôr začali problémy so susedou, ktorej vadilo, že vnuci sú hluční, čo riešili tým, že cez obed zobrali vnukov von. Taktiež došlo ku situácii, kedy suseda spolu so svojou dcérou, ktoré bývajú nad nimi, sa prišli sťažovať, že robia krik, pričom on toto poprel a uviedol, že to mohol byť jedine hlasne pustený televízor.

Obžalovaná M. W. skutok, ktorý sa jej kladie za vinu v celom rozsahu poprela, uviedla, že nič také nikdy nerobila, nerobil to ani otec a nerobila to ani ona, žiadne útoky. Uviedla, že má dve deti, N. a M., v súčasnosti býva spolu rodičmi, bez detí v TL. na ulici XX. októbra XX, približne od roku 2009. V tomto byte bývala spoločne so svojimi rodičmi, svojím bratom a svojimi dvoma deťmi do marca 2012. Maloletého syna N. charakterizovala ako dieťa hyperaktívne, hravé, spoločenské, pokiaľ nebol chorý,

chodil do škôlky, v škôlke bol zopárkrát a absolvoval len predškolskú prípravu. V čase keď nebol v škôlke a pokiaľ mu to zdravotný stav dovoľoval, tak sa hrával vonku, chodili s ním do parku alebo na prechádzky, keď pršalo, hrával sa s bratom kdekoľvek v byte. Mal hračky, mal autíčka, mal stavebnice, maľoval si, kreslil si. Pri hraní mal hračky porozhadzované, ale vedel si ich upratať. Niekedy sa stalo, že chcel ísť von a vonku pršalo alebo bola zima, vtedy trucoval, ale stačilo mu povedať, že von ísť nemôže, že môže pozerieť televízor alebo hrať sa, nebolo treba na neho kričať, dal si povedať. Hlas zvýšila iba niekedy, keď boli vonku a maloletý N. od nej odbehol, na syna však nekričala, vulgárne sa nevyjadrovala a nevidela a nepočula, žeby niekto na syna N. kričal alebo mu vulgárne nadával. Ďalej sa vyjadrila, že z osôb, ktoré žili v spoločnej domácnosti, považoval ju za osobu, ktorá ho vychováva a ktorú viac rešpektoval. Výchovné problémy s maloletým N. neuvádzala. K zdravotným problémom maloletého N. obžalovaná uviedla, že asi od jedného roka jeho veku sa u neho prejavila epilepsia, ktorej priebeh bol stále rovnaký, záchvaty mával asi raz alebo dva razy do týždňa, ale celkovo ich mával zhruba tak tri razy do mesiaca, na túto diagnózu sa liečil, navštevoval neurológa. Ďalej sa vyjadrila, že ďalšie zdravotné problémy u maloletého N. spočívali v pomočovaní sa a tieto trvali u neho do doby, pokiaľ bývali spolu v spoločnej domácnosti, pričom za hlavný dôvod pomočovania sa považovala epilepsiu. Za vážnejší zdravotný problém považovala úraz, pri ktorom išlo o zlomeninu ruky, ku ktorému došlo v parku na preliezačke, pričom von chodieval vždy v sprievode nejakej osoby, nikdy nie sám. Nespomenula si, že by ich rodina riešila nejaké problémy alebo sťažnosti so susedmi. Uviedla, že okrem izby, kde býval jej brat, neboli v iných miestnostiach dvere v byte uzamknuté a to iba v čase, keď sa vrátil z nočnej zmeny. Ďalej sa vyjadrila, že N. kupovala darčeky ona, alebo jej rodičia, kupovala stavebnice, autíčka a iné hračky, aj oblečenie. Nevedela vysvetliť, prečo jej bolo dieťa odobraté, uviedla, že keď bol chorý, išiel do nemocnice a z nemocnice sa už nevrátil a tam sa až dopyčuľa, že je týraný. Obžalovaná M. W. uviedla, že u nich v domácnosti boli opakovane na návšteve sociálne pracovníčky, avšak skutočnosti, ktoré tieto pracovníčky uvádzali vo svojom písomnom vyjadrení sa podľa nej úplne nezakladali na pravde, napr. popierala, že by zem bola zaprataná až po posteľ, čiastočne však priznala, že jedna miestnosť bola znečistená.

Procesným postupom podľa ustanovenia § 135 Trestného poriadku bola na hlavnom pojednávaní prečítaná zápisnica o výsluchu maloletého N. M. z prípravného konania (na č. I. 60 trestného spisu) a podľa § 270 odsek 2 Tr. poriadku s poukazom na § 135 odsek 4 Trestného poriadku bol taktiež oboznámený technický obrazový a zvukový záznam z priebehu výsluchu maloletého N. z prípravného konania, z ktorých vyplynulo, že maloletý sa odmieta vrátiť do rodiny W. a prejavil svoju vôľu zostať u babky M.. Uviedol, že u dedka bol neporiadok, smeti, papiere, u babky M. je však poriadok. K správaniu obžalovaných voči nemu sa maloletý N. vyjadril nasledovne: „Nie, dedko ma nebil v kúpeľni. Mama kričala, že nemám M. budiť, ma zamkla, kričala na mňa, že vypadni už do izby, stále kričala, že čo tu búchaš, čo tu búchaš. Z. ma bila varechou, mama ma bila paličkou - vonku si odlomila, bila ma osem, deväť, desaťkrát a toľko a toľko a toľko“. Na ďalšiu otázku vyšetrovateľa „Povedz ako si húkal, zahúkaj nám.“, maloletý odpovedal: „Oné, silno len, mama prišla a zbila ma varechou“. Maloletý vo svojej výpovedi potvrdil, že voči nemu boli používané vulgarizmy, najmä zo strany dedka W.. Na ďalšiu otázku vyšetrovateľa: „Ten dedko, na ktorého ukazuješ na fotke, ti hovoril niečo také, aby si sa nebavil s policajtmí?“, maloletý odpovedal: „Mamina mi povedala, že nemám sa s policajtmí baviť. Hovorila mi to, keď som tam býval. Ja som mohol ísť len do izby, kde som býval s dedkom, tam, kde bola mamina so M., mi mama zakázala chodiť. Niekedy som tam pozeral televízor - rozprávky, u babky som pozeral televízor tiež.“ Na otázku sociálnej kurátorky: „S malým bračekom si sa hrával?“, maloletý N. odpovedal: „Ja som sa sám hrával, som mal pokazené hračky, mama mi nedovolila hrať sa so M.. Dedko ma bil s varechou a s pracherom.“ Ďalej maloletý uviedol, že na prechádzky chodil každý deň s babkou a s dedkom.

Svedkyňa (poškodená) F. M. uviedla, že v čase spáchania skutku, to znamená do marca roku 2012, sa s obžalovanými nestretávala, maloletý N. jej bol daný do opatery dňa 6. marca 2012 priamo z nemocnice, kedy bol v zlom stave, v noci sa budit, hádzal sa o zem a kričal „nebi ma“ a stalo sa, že susedia jej zvonili pri dverách, čo sa s chlapcom robí. V čase, keď žil maloletý N. u obžalovaných, títo nedovolili, aby sa s ním mohli stretávať, bol u nich asi len dvakrát, pričom raz prišiel k nim s rozbitou hlavičkou a následne im zakázali sa s ním stretávať, odmietli im ho ukázať a to i napriek tomu, že syn mal riadne upravený styk so svojím synom počas víkendov. Svedkyňa uvádza, že v čase, keď bola na návšteve u obžalovaných, konkrétne v dobe, keď sa maloletý N. narodil, bola zhrozená, v akom stave sa domácnosť nachádzala, v kuchyni bol samý neporiadok, neožehlené prádlo, pohádzané aj na stole, neumyté riady a všade pleseň. S obžalovanými sa vôbec nenavštevujú a ani nestretávajú. Maloletý N. navštevuje špeciálnu internátnu školu a keď príde domov, tak ju informuje o tom, že ho navštívili obžalovaní, pričom

mu zakázali, aby jej o tomto nehovoril, zároveň vyjadril prosbu, kedy podá na obžalovaných trestné oznámenie, aby ho neotravovali, on ich nechce vidieť. Ako už na začiatku uviedla, maloletý N. jej bol zverený 6. marca 2012, kedy bol prepustený z nemocnice, kde bol liečený na zápal horných dýchacích ciest a epileptický záchvat. Od toho času, čo je v jej starostlivosti, sa u maloletého neprejavili epileptické záchvaty. Poznamenala, že keď sa N. narodil, išlo zdravé dieťa. V súčasnosti aj naďalej navštevuje s maloletým N. ambulancie W.. N. a W.. B. T., kde bola informovaná, že u maloletého dochádzalo aj trikrát do mesiaca k epileptickým záchvatom, avšak čo je v jej starostlivosti, nemal ani jeden záchvat. Odo dňa, kedy jej bol maloletý zverený do jej starostlivosti, došlo k podstatným zmenám v jeho správaní, konkrétne sa nedal pohladíť, ani poláskat, kopal, hádzal po nich kamene, nevedel poriadne rozprávať, nevedel sa umyť, nevedel ísť sám na toaletu a podobne, pričom v súčasnosti nastala veľká zmena, nepohne sa od nej ani na krok, prejavuje jej lásku a robí si všetko sám (prezlečie sa, uprace si veci, ustelie si posteľ, sám sa okúpe), je vedený k samostatnosti. Školské výsledky maloletého možno charakterizovať ako výborné, na vysvedčení mal samé jednotky, dostal aj diplom aj pochvalu, ale svedkyňa zároveň podotkla, že v čase, keď na internáte navštívia maloletého obžalovaní, dostane aj horšie známky (štvorku, päťku, začne škaredo písať). Maloletého svedkyňa charakterizuje ako veľmi dobré dieťa, sám sa dokáže zahrať, nespôsobuje jej žiadne problémy, tieto však nastanú po každej návšteve maloletého obžalovanými.

Svedok W.. W. W. na hlavnom pojednávaní uviedol, že býva na prízemí obytného domu v G., na ulici XX. T. XX/X. Jeho byt je v obývačke a kuchyni oddelený stenou, za ktorou sa nachádza byt obžalovaného W.. Ako ďalej uviedol, o súkromí obžalovaných nič nevie, nepoznajú sa, všimol si ich asi v roku 2009, kedy bolo neustále počuť vulgarity, ktoré najskôr nevedel identifikovať odkiaľ presne vychádzajú. Neskôr však zistil, že nadávky a krik idú z bytu obžalovaných. Z uvedeného dôvodu napísal oznámenie na Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Trenčíne, išlo o anonymné oznámenie, nakoľko sa obával o bezpečnosť svojej rodiny. Z bytu obžalovaných počul rôzne opizlosti, neustále samé nadávky ako „ty kokot vyjebaný, skurvený“, „ja ťa zabijem“, „ty kokot“, bol to mužský hlas, ktorý svedok vedel presne identifikovať ako hlas obžalovaného, pričom tieto nadávky a vulgarity obžalovaný používal neustále, najčastejšie v mužskom rode, bez použitia krstného mena. Ako svedok ďalej uviedol, nadávky počul len vtedy, keď sa zdržiaval v obývačke, tieto boli však počuť veľmi často, denne, takmer každý večer, pričom obžalovaný W. kričal dookola to isté, počuť bolo najmä jeho. Svedok bol presvedčený, že keď obžalovaný reval a kričal, museli to počuť aj ostatní obyvatelia obytného domu. Podotkol tiež, že v roku 2009 tiež najmenej päťkrát počul vetu: „dedo, nebi ma“. Manželku obžalovaného svedok počul tiež kričať a nadávať, nepočul ju však vulgárne nadávať, jej najčastejšie používaný výraz bol „parchant“. O rodine, domácnosti a súkromí obžalovaných sa svedok nevedel vyjadriť, ponímal ich ako izolovaných, bez kontaktu s kýmkoľvek. Svedok ďalej vysvetlil a popísal polohu svojho bytu s bytom obžalovaných, kde poukázal, že jeho obývačka „susedí“ s izbou obžalovaných v pravom uhle, a to tak, že si vidia do okien. Uviedol, že videl viackrát v otvorenom okne stáť na parapete chlapca bez dozoru, často krát naľahko oblečeného, ktorý vykrikoval nezmysly na ľudí, a taktiež občas vyhadzoval na ulicu nejaké veci. Stalo sa tiež, že maloletý takto vykrikoval bez dozoru, okoloidúci ľudia sa zastavovali a upozorňovali chlapca, nech okamžite zide z toho okna, že sa takto správať nesmie, bolo evidentné, že tu stál sám, bez prítomnosti kohokoľvek. O tom, aké má maloletý meno, sa dozvedel od susedky, pani M.. Maloletého N. svedok síce videl na detskom ihrisku na Beckovskej ulici, ale bolo to menej ako päťkrát, a to za prítomnosti obžalovaného W.. Na adresu obžalovaného W. v čase, keď bol s maloletým N. na ihrisku, však svedok uviedol, že tento sa správal ako pokrytec, pretože oslovoval chlapca ako „N., nehapaj“, „N., nechod tam“, čiže správal sa k nemu milo, vzápätí však hneď ako boli doma, v súkromí, tak z ich bytu bolo počuť len krik a nadávky. O mladšom chlapcovi sa svedok vyjadriť nevedel, v živote ho nevidel, von ho nebrávali, nevedel by ho identifikovať, nepozná ani jeho meno. S obžalovaným W. svedok nemal žiadny konflikt, tento sa mu nevyhrážal, ale vzhľadom k tomu, že obžalovaný sa kruto a bezohľadne správal voči maloletému N., mal pocit, že môže ísť o psychopatickú osobnosť, ktorej reakcia môže byť nevyspytateľná. Báł sa, že by v jeho neprítomnosti mohol obžalovaný vniknúť do jeho bytu a mohol by ublížiť jeho synovi a jeho manželke. Trápil sa, že ani po roku sociálne oddelenie nič neriešilo, pričom sa na obžalovaného sťažovali mnohí susedia, že je tento vulgárny, zlý, ubližuje deťom, nikto to však riešiť nechcel. Stalo sa, že počas Vianoc išiel svedok fajčiť pred bytový blok, kde ho následne k oknu zavolala pani M., a cez poodchýlené okno bolo opakovane počuť z bytu obžalovaného nadávky, krik a opizlosti ako „ty kokot vyjebaný“, „ty skurvený“, „ja ťa zabijem“, čo hneď riešil tým, že privolať políciu.

Svedkyňa E. M., uviedla, že jej byt sa nachádza na prízemí bytového domu v G. na ulici XX. októbra XX. Je susedkou oboch obžalovaných, jej byt má spoločnú stenu s bytom obžalovaných. Obžalovaných pozná od doby, keď sa do bytu nasťahovali, cca tri roky. V ich byte však

nebola. Maloletého N. pozná, vyjadrila sa, že maloletý chodil veľmi málo von, skoro vôbec, a keď išiel von, tak vždy len s dedkom. Za celú dobu, čo tam obžalovaní bývajú, videla N. vonku maximálne tri alebo štyri razy. Maloletého M. vonku nikdy nevidela. Ako ďalej uviedla, často krát, takmer vždy, keď išla na nákup, videla maloletého N. ako stojí v otvorenom okne. Jedna časť okna bola otvorená, o druhú časť okna sa maloletý opieral a zabával sa tým, že vyhadzoval von papiere a rožky. V takto otvorenom okne videla stáť maloletého holého aj v zime, keď snežilo. Uviedla, že vždy maloletého upozornila, aby okno zatvoril, že sa môže šmyknúť a môže sa mu niečo stať, ale on na jej upozornovania nereagoval. V čase, keď obžalovaný otvoril dvere bytu poštarke, videla, že obe deti boli špinavé, že mali popísané steny na chodbe v byte. Z bytu obžalovaných boli počuť nadávky, aj rany, ako keď niekto niekoho bije, ale hlavne nadávky, ako „ty kokot jeden prijebaný“, takýto vulgárny výraz pre maloletého používal obžalovaný bežne. Tieto vulgárne nadávky počula vo svojom jednoizbovom byte, či už v kuchyni, na chodbe alebo v izbe. Sama jednoznačne potvrdila, že mužský hlas, ktorý nadával a kričal, patril obžalovanému W.. O týchto situáciách sa rozprávala so susedom W., pričom jej tento uviedol, že niekedy večer o jedenástej počul, ako N. veľmi plakal a hovoril: „už stačí, už stačí, prosím ťa nie studenou vodou, nie studenou vodou“, zrejme ho sprchovali studenou vodou. Ako ďalej uviedla, konflikt s obžalovanými nemala žiadny, len ich upozornila, že kričia na deti a požiadala ich, aby sa k deťom nesprávali hrubým spôsobom a neoslovovali ich vulgarizmami ako „ty kokot“, „ty jeden prijebaný“ a podobne. Jej manželovi ako aj jej samej neprekážalo to, že boli deti hlučné, ale prekážali im vulgárne výrazy, ktoré sa z bytu obžalovaných ozývali. Podotkla, že sa jej manžel pýtal, ako je to možné, že tie deti vôbec nie je vidieť na prechádzke vonku. Počas dní (soboty a nedele) nebolo počuť vulgárne nadávky, bolo to skôr až poobede a večer, asi tak do desiatej hodiny. Ďalej uvádza, že došlo ku situácii, keď obžalovaný kričal a vulgárne nadával, počula, že N. oslovil, počula aj ranu a buchnutie, ako keď niekto niekoho bije a z toho usúdila, že nadávky a bitka patrili maloletému N., tiež počula ako N. kričal a bránil sa.

M. O. M. uviedol, že je otcom maloletého N. a bývalým manželom obžalovanej M. W.. Po rozvoze bol maloletý N. súdom zverený do starostlivosti obžalovanej a on mal upravený styk so synom každú párnú sobotu a nepárnú nedeľu. Ako sa ďalej svedok vyjadril, syna sa snažil navštevovať pravidelne, tak ako mu to bolo určené rozhodnutím súdu, avšak zo strany obžalovanej mu toto nebolo umožňované, vždy išlo z jej strany o výhovorky, že ...“malý je chorý, že má horúčky, že nie je doma“, tiež mu nezdvihali telefón, dokonca si zrušili telefónne číslo. K spolunažívaniu s obžalovanou sa svedok vyjadril, že spočiatku žili v rodinnom dome v Trenčíne, na ulici N., kde sa však nedalo bývať, bol tam „nehorázny bordel, sociálka neslúžila, nefungovalo kúpanie, základné ľudské podmienky neboli dodržané“, na základe čoho zohnal bývanie v G., na ulici XX. októbra, kde si vzali do prenájmu dvojizbový byt. N. pracoval ako šofér kamiónovej dopravy, obžalovaná v tomto byte bývala prevažne sama, syna N. v tomto byte nechcela, na základe čoho sa s ňou aj často hádal s argumentovaním, že „prečo bral byt do prenájmu, keď ich syn býva u starých rodičov a ona je tu sama“. S obžalovanou žil svedok v spoločnej domácnosti do troch rokov veku syna N.. V čase, počas ktorého žil v spoločnej domácnosti s obžalovanou na ulici Krátka a jej rodičmi, považoval vzťah maloletý N. a obžalovaného W. W. za priateľský, nebadal na dieťati žiadne známky po týraní alebo bití zo strany starého otca. Taktiež i obžalovaný mal maloletý N. veľmi rád, táto ho však bila, napríklad za to, že strhol garnízu u starých rodičov, za čo ju on sám napomenul, taktiež jej za to nadával aj obžalovaný. Vzhľadom k povahe jeho povolania mu nedovoľovalo chodiť často domov, domov sa vracal tak raz za tri mesiace, pretože potrebovali peniaze na vyplatenie pôžičiek. Takto zarobené jeho peniaze však zmizli, nevie, na aký účel boli použité. K samotnému skutku sa svedok vyjadril, že to vôbec nechápe, v čase keď sa to dialo, nebýval s obžalovanými v spoločnej domácnosti, k synovi sa nedostal, nebolo mu to umožňované. Jeho vzťah ku N. považoval počas doby, keď bývali na ulici N., za veľmi dobrý. Ako sa ďalej svedok vyjadril, v súčasnosti pracuje v Českej republike, konkrétne v Kolíne. S maloletým synom sa však často stretáva. Prvé jeho stretnutie so synom N. krátko po tom, čo bol zverený do starostlivosti jeho matky F. M. u nej doma, hodnotil svedok ako veľmi priateľské, N. vedel kto je.

Svedkyňa W. K. uviedla, že so svojim súčasným priateľom O. M., ktorý je otcom maloletého N., sa snažili o návštevu dieťaťa, toto im však nebolo umožnené. Ďalej svedkyňa uviedla, že niekedy v roku 2009, v čase, keď pracovala v obchodnom dome Lidl v Trenčíne pod Juhom v mäsiarstve Fabuš, videla obžalovaného W. s maloletým N. ako čakali, asi na manželku, s košíkom a maloletý N. len posunul tento košík o kúsok, za čo mu obžalovaný dal dve dosť silné facky, a zároveň mu aj vulgárne nadával „ty hajzel“, „ty kokot“. V tom čase však vôbec nevedela, že sa jedná o maloletého N., syna jej priateľa. Tento incident si však veľmi dobre pamätala a s určitosťou vedela, že to bol obžalovaný W., pretože ho v predajni vidávala dosť často nakupovať. Ako ďalej svedkyňa poznamenala, obžalovaného W. ani M. W. nevidela v spoločnosti maloletého N. ani v parku, ani na prechádzke.

Z prečítanej výpovede svedkyne F. O. za splnenia procesných podmienok (podľa § 263 odsek Tr. poriadku za súhlasu oboch obžalovaných a prokurátora) z prípravného konania zo dňa 20. júna 2012 (č. I. 54-59 trestného spisu) vyplynulo, že táto svedkyňa rodinu W. pozná asi tri roky, odkedy sa títo prisťahovali do ich bytového domu. Maloletý N. chodil spolu s dedkom len do obchodu, jeho matku obžalovanú M. W. videla za celú tú dobu asi len trikrát vonku. Charakterizovala ich ako hlučnú rodinu. Jej byt sa nachádza nad bytom obžalovaných a často, takmer stále, počula maloletého N. strašne plakať a kričať aj o ratu. Okrem kriku N., počula obžalovaného W. W. ako hrozne kričí a stále maloletému N. nadáva: „ty pankhart vykurvený, zabijem ťa, čo robíš.“ Dokonca jedenkrát dohovárala W. W. mladšiemu, že jeho otec strašne kričí po maloletom N., na čo len povedal, že to vie, že je mu to ľúto, nič s tým nevie urobiť, že otec je už taký.

Svedok R.. B. V. uviedol, že rodinu W. pozná od roku 1967 až do ich odsťahovania sa v lete v roku 2009, kedy boli susedmi na ulici N., pričom jeho dom a dom W. boli spojené jednou stenou. Ďalej uviedol, že dom od rodiny W. kúpili asi pred tromi rokmi po vyplatení hypotekárnych úverov. Dom W. bol založený v nejakej nebankovej spoločnosti, títo mali zobraté viaceré hypoúvery, a z dôvodu veľmi krátkej lehoty na splatenie úveru im hrozilo, že oň prídu. Podľa vyjadrenia svedka, rodina W. žila uzavretým spôsobom života, nepúšťali k sebe nikoho, on sám bol prvýkrát v tomto dome až keď mu odovzdali kľúče. Pre svoju potrebu si urobil fotodokumentáciu vnútra domu, ktorú predložil aj do spisu. Svedok nevedel uviesť, v ktorej izbe trávil voľný čas maloletý N., pretože „sa to nedalo nazvať domom, bol to chliev, žiadny priestor tam nebol prispôsobený pre žitie normálnych ľudí, boli tam torzá hračiek, bordel, špina, plná povala, plná pivnica hračiek, dom bol dvojizbový a v dezolátnom stave“. Rodina W. si pri sťahovaní z tohto domu zobrala iba osobné veci, nábytok a všetko ostatné tam nechala. Maloletého N. vidával svedok s dedkom W. na prechádzkach. Chlapec bol, podľa neho, hyperaktívny a niekedy naňho dedko zakričal, čo videl nielen on, ale aj ostatní susedia, nepovažoval však rodinu W. za agresívnu rodinu.

Svedkyňa W.. V. N., pracovníčka Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately Trenčín, uviedla, že šetrenie v rodine sa vykonalo niekoľkokrát. Podnetom bolo anonymné oznámenie pre podozrenie z týrania dieťaťa. V rodine obžalovaných bolo vykonaných niekoľko úspešných aj neúspešných návštev, pričom tieto vykonávali viaceré kolegyne. Za neúspešné boli považované tie návštevy, keď im nikto neotvoril alebo nebol nikto doma. Niektoré návštevy boli ohlásené, niektoré neohlásené. Prvá návšteva bola neohlásená, v byte bol vtedy prítomný maloletý N., obžalovaný W., obžalovaná W., maloletý M. a manželka obžalovaného W., ktorá bola zamknutá v izbe. Bolo ju však počuť kričať, aby odišli a dali im pokoj. Počas jej prítomnosti na samotnom šetrení v byte obžalovaných, maloletý nepôsobil resp. nereagoval ako iné deti v jeho veku, bol bledý, neodpovedal na klasické otázky, ktoré mu dávala, napr. typu koľko má rokov, ako sa volá, čo robí, či pozerá televíziu, kde spáva, či býva s mamou, ktorá je jeho posteľ a podobne. Maloletý N. buď neodpovedal alebo to boli potom veľmi strohé odpovede. Spomenula si, že reagoval na televízor. Maloletý v čase tohto šetrenia nebol komunikatívny, bol aj chorý, mal nádchu, nebol určite zdravý. Stopy po fyzickom týraní, po bitke nebolo vidieť, bol oblečený. Ako ďalej uviedla, maloletý N. priamo nenaznačoval, že ho niekto bije resp., že mu niekto nadáva, ale naznačoval to skôr neverbálne. Pamätala si reakciu maloletého, keď išli do izby matky, kde táto bola s druhým maloletým dieťaťom a spolu s ďalšou kolegyňou vošli dnu obuté, pričom N. stál vonku pred dverami, doslova sa bál vojsť dnu. Bolo to vidieť na jeho tvári, bál sa vojsť do tej miestnosti, hoci bol spoločne s kolegyňou niekoľkokrát nabádaný, aby vošiel za nimi. Maloletý N. však len stál a pozeral sa, čakal na mamu, či mu to povolí alebo nepovolí. Až na reakciu mamy, ktorá mu povedala, aby sa vyzul a vošiel do izby, maloletý takto urobil, ale bol nespokojný. Hneď ako vošli do bytu, bolo cítiť silný zápach, byt bol nevetraný, bolo cítiť potuchlinu, pleseň, na stenách boli kresby, ktoré podľa nej neboli zdravé, všimla si hodiny kreslené naopak, nejaké čísla, čarbanice, boli všade, po byte, po stenách. Registrovala v kuchyni neporiadok. Čo sa týkalo izby, kde maloletý spával, tak tu zažila šok, nachádzali sa tu samé odpadky - igelitky do výšky asi posteľe, smrad, smeti, hračky, knihy. Bolo tam všeličo. Bol tu tiež matrac, ktorý bol špinavý od výkalov, ktorý bol opretý o stenu a druhý matrac, ktorý tiež nebol v najlepšom stave. Skrinky boli zamknuté a na stolčeku pri posteli maloletého videla položenú hrubú reťaz s veľkým zámkom. Bol to obrovský zámok s reťazou, nechápala, čo robí reťaz v detskej izbe, v ktorej sa maloletý zdržuje a spáva. Pri nasledujúcich osobných šetreniach v tejto domácnosti sa obžalovaného W. pýtala na zmysel tej reťaze, ktorá tam bola aj naďalej. Odpoveď však nedostala, obžalovaný sa iba zasmial a odišiel z izby. Na výzvu, aby jej bolo ukázané, čím sa maloletý N. zakrýva, keď spí, boli vytiahnuté z perináku obliečky, aj periny v dezolátnom stave. Taktiež, keď chcela vidieť aj ostatné veci maloletého N. ako oblečenie, obžalovaný W. musel ísť

najskôr po kľúče k manželke, ktorá bola zamknutá v izbe. Všetko fungovalo na zámok, všetko tam bolo zamknuté, každý bol zamknutý vo svojej izbe. Zamknuté boli skrine, kde mal maloletý oblečenie, kde boli zamknuté asi aj hračky. Bola zamknutá komora, matka bola zamknutá v izbe. Obžalovaný nosil veľký zväzok kľúčov stále so sebou, keď vošli do bytu, dvere za nimi sa zamkli a všetko sa vždy zamklo naspäť. Na otázku, prečo maloletý N. nespáva s matkou v jej izbe, jej bolo odpovedané niečo v tom zmysle, že je neposlušný, nie vždy zvládnuteľné dieťa, preto spáva so starými otcom v izbe

Svedkyňa W.. W. G., pracovníčka Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately G. uviedla, že rodinu W. navštívila jedenkrát za prítomnosti vedúcej oddelenia, a to dňa 10. februára 2012. Chceli vykonať prešetrenie pomerov v rodine W. v doobedňajších hodinách, nikto im však neotvoril, a to aj napriek tomu, že maloletý N. mal byť v domácej liečbe pre chorobu. Vzápätí oslovili susedu, pani M., ktorá býva v rovnakom vchode ako rodina W., ktorá im poskytla informácie, že matka s maloletým N. von nechodí. Podľa jej vyjadrenia maloletého N. bolo naposledy vidieť vonku asi pred mesiacom so starým otcom a taktiež ďalej poznamenala, že maloletý bol počas zimného obdobia úplne vyzlečený, z okna vyhadzoval hračky, nejaký neporiadok, dieťa bolo opakovane vyzlečené, nahé aj počas letného obdobia. Ako im ďalej pani M. uviedla, takéto situácie sa v rodine W. dejú asi dva roky, najhoršie obdobie maloletý N. zažíval v decembri 2011 a následne im uviedla informáciu, že od iných susedov bola oboznámená, že maloletý mal byť oblievaný studenou vodou pri kúpaní. Na základe skutočnosti, že sa im ako sociálnemu oddeleniu nepodarilo preveriť anonymné oznámenie týkajúce sa podozrenia z týrania dieťaťa, požiadali o súčinnosť políciu, ktorá im asistovala pri ďalšom prešetrení pomerov v rovnaký deň, v poobedňajších hodinách. Dvere bytu im otvoril obžalovaný W., ktorý vystupoval arogantne. Potom, čo uviedli, že musia hovoriť s matkou, že potrebujú preveriť v akých podmienkach dieťa vyrastá a preveriť informácie uvádzané v podnete, obžalovaný W. zabuchol pred nimi dvere. Za asistencie príslušníkov polície zaklopali na dvere bytu obžalovaných, opakovane obžalovanému W. vysvetlili dôvod ich návštevy, ale prešetrenie nebolo úspešné. Obžalovaný W. m vstup do domácnosti neumožnil.

Svedkyňa W.. W. Q., pracovníčka Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, oddelenia sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately G. uviedla, že celkovo bolo v tejto rodine vykonaných okolo trinásť sociálnych prieskumov. V minulosti prešetrovali rodinné pomery na základe anonymného oznámenia, a to v roku 2009, kedy neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali týraniam. Potom tieto boli vykonávané až na základe oznámenia už aj z polície. V roku 2012 boli sociálne prieskumy vykonané dňa 03. januára 2012, dňa 09. februára 2012, dňa 10. februára 2012 v dopoludňajších i v popoludňajších hodinách. Tieto boli neúspešné. Dňa 15. februára 2012, taktiež dvakrát v ten istý deň, ktoré boli neúspešné, ďalej v dňoch 20. februára 2012, 23.02.2012, 24. februára 2012, 27. februára 2012 a potom dňa 18. júna 2012, ale už v súvislosti so starostlivosťou o maloletého M.. Prieskumy boli robené v krátkom časovom intervale z dôvodu podrobného monitorovania situácie a zistení, overiť si získané informácie a sledovať rodinu, či sa nejakým spôsobom rodinné pomery upravujú, alebo zistením skutočnosti, kto vlastne zabezpečuje starostlivosť o maloletých. Uviedla, že v súvislosti s maloletým N. bola osobne prítomná na dvoch šetreniach a v súvislosti so M. na troch. Po prvýkrát navštívila rodinu W. v ich byte na ulici XX. T. XX za účelom sociálneho šetrenia, prieskumu z dôvodu avizovaného týrania na základe anonymného udania dňa 09. februára 2012. Na sociálnom prieskume bola spoločne s kolegyňou Konečnou a psychologičkou X.. Byt, kde sa táto rodina zdržiavala, nemohli najskôr nájsť, na žiadnych dverách nebola menovka, preto kloпали na dvere susedom, ktorí nemali vedomosť o tom, že by takáto rodina v tej bytovke bývala. Následne na prízemí im pani suseda odporučila ísť do vedľajších dverí. Chvíľku čakali, potom prišiel pán W. aj s maloletým N., ktorí sa práve vracali od lekárky a až na naliehanie ich pán W. do domácnosti pustil. V byte bol extrémny zápach, na chodbe sa nachádzali vrecia, modré igelitové vrecia so smetami. Priestory bytu boli nevyvetrané, steny boli popísané kresbami, čarbanicami, byt bol v hroznom stave, smeti a jedlo boli v kuchyni na zemi, všade bola špina, kuchynská linka bola zaprataná, plienky, uteráky, detský kočík bol na chodbe medzi ostatnými smetami. Izba, kde spával maloletý N. so starým otcom, sa nedala nazvať ako detská izba, proste, bola to, izba, kde boli dve posteľe, na jednej bol prevrátený matrac. Matrace boli špinavé, neboli tam žiadne periny ani vankúše a bola tam nejaká skriňa, kde mal maloletý N. svoje osobné veci na oblečenie a vedľa na stolíku alebo stoličke sa nachádzala reťaz. Neboli tam žiadne hračky, ani nič takého. Boli tam ďalšie vrecia so smetami a zápach. Všetko bolo pozamykané, špajza bola zamknutá, bola zamknutá skriňa s vecami maloletého. WC bolo zamknuté. Na otázku prečo sú priestory pozamykané, sa pán W. vyjadril, že chlanci robia bordel, aby sa tomu zabránilo. Na ďalšom šetrení, kedy bol maloletý N. už v nemocnici, boli priestory opäť pozamykané, takisto skriňa, pán W. si išiel vypýtať zväzok kľúčov od svojej manželky. Na otázku kolegyne, že prečo

sú stále priestory pozamykané keď tam N. nie je, tak na to ani neodpovedal, nereagoval, len sa usmial. V čase šetrenia, keď bol prítomný aj maloletý N., boli v miestnosti, kde sa nachádzala pani W. (obžalovaná) i s maloletým M., chceli v týchto priestoroch s ňou ako aj so samotným maloletým N. vykonať pohovor, avšak N. musel byť opakovane vyzývaný, aby do tej miestnosti vstúpil, bolo na ňom vidieť, že určite tam nemá dovolené chodiť. N. si tam potom sadol, položené otázky sa mu museli opakovať a opakovať, museli byť jednoduché, odpovedal veľmi stroho, prípadne „neviem“. Pozeral ustráchané, bol neistý. Toto bol prieskum uskutočnený dňa 09. februára 2012, kedy sa psychologička dohodla s pani W. na tom, že ju osobne navštívi na referáte poradensko-psychologických služieb na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny G. s tým, že táto však nebola príliš ochotná na dohodnutí sa nejakého konkrétneho termínu s ňou aj napriek skutočnosti, že bola obžalovaná v tom čase na materskej dovolenke. Napokon sa však dohodli na termíne dňa 13. februára 2012 na 14.00 hod. Ďalší prieskum, ktorého sa svedkyňa zúčastnila, sa uskutočnil dňa 24. februára 2012, konkrétne s kolegyňou N.. Po prvom zazvonení ich pán W. bez akýchkoľvek problémov pustil dnu, bolo mu vysvetlené, z akého dôvodu znova opakovane navštívili ich domácnosť, a teda chceli zistiť vhodnosť podmienok návratu maloletého z nemocnice, či došlo k zmene doterajších podmienok od poslednej návštevy, t. j. od 09. februára 2012, nakoľko im bolo zo strany pána W. prisľúbené, že k zmene dôjde, že vymaľujú byt a podobne. Skriňu však našli opäť zamknutú, na čo sa ho na to znova pýtali, pán W. sa však len pousmial a neodpovedal. V domácnosti nebolo vyvetrané, pleseň bola na strope naďalej, nepríjemná vôňa a aj oblečenie maloletého bolo napáchnuté tým smradom. Opäť si všimli, že na stolčeku, tak ako pri poslednom stretnutí, sa nachádzala reťaz so zámkom. V izbe sa nachádzali už aj nejaké hračky v igelitovej taške pri dverách, dve autíčka na poličke a pár kníh. Koberec nebol povysávaný, bol špinavý, izba nevetraná. Špajza bol zamknutá a pán W. údajne stratil kľúčik, keď sa ho pýtali a chceli zistiť, či majú nakúpenú nejakú potravu. Chceli komunikovať aj s obžalovanou, táto bola však zamknutá vo svojej izbe a odmietla vyjsť a s nimi komunikovať. Vyhovárala sa, že je chorá, aby sme jej dali pokoj a aby sme odišli. Zo strany kolegyne bola prejavovaná snaha s obžalovanou sa dohodnúť na nejakom termíne stretnutia, bolo jej oznámené, že sa vrátia opäť v pondelok na osobné šetrenie do domácnosti. Na otázku návštev materskej školy maloletým N. im pán W. odpovedal, že vnuk do škôlky začal chodiť preto neskôr, pretože riaditeľka škôlky uprednostnila pred N. iné dieťa. Ako ďalej uviedla, v rámci prvého šetrenia bol vykonaný pohovor s maloletým N., kde tento pôsobil vystrašene, nieisto, ako keby sa bál odpovedať na nimi položené otázky, pozeral, odpovedal „neviem“. Komunikácia s ním bola chudobná. Maloletého N. navštívili aj v nemocnici spoločne s kolegyňou Konečnou a psychologičkou za tým účelom, že psychologička chcela uskutočniť pohovor s maloletým N. osamote, tento sa však snažil z danej situácie uniknúť, bol netrepezlivý, z uvedeného dôvodu sa jej nepodarilo nadviazať s dieťaťom súvislú komunikáciu.

Svedok W. W. ml. vypovedal, že na ulici N. v G. býval od svojho narodenia, t. j. od roku 1983 až do času, kedy sa spoločne s rodičmi, sestrou M. a maloletými deťmi M. a N., presťahovali do bytu na ulicu XX. T. XX. V súčasnosti už s nimi v spoločnej domácnosti nežije, nakoľko sa asi pred dvoma rokmi presťahoval do Piešťan. V čase, keď bývali na ulici N., považoval vzťahy medzi maloletým N. a M. ako matkou a medzi maloletým N. a obžalovaným ako starým otcom maloletého, za viac než srdечné. Svedok tiež uviedol, že jeho sestra, matka maloletého, sa spolu s otcom dieťaťa, pánom M., presťahovali na určitú dobu do vlastného bytu, nevedel však uviesť, prečo s nimi ako rodičmi maloletý N. nebýval. Obžalovaná však, podľa jeho slov, chodila z tohto bytu za svojim synom každý deň, aby mu zabezpečila základné veci, ako čisté oblečenie, jedlo, do jedného roku veku dieťaťa sa o neho riadne starala, chodievala s ním von. Najviac času však trávil s maloletým N. starý otec, na ktorého sa maloletý N. citovo naviazal, pokiaľ to počasie dovoľovalo, chodil s ním na prechádzky každý deň, aj na nákup, na detské ihrisko. Ako ďalej uviedol, už krátko po presťahovaní sa do bytu na ul. XX. T. sa dostali do konfliktu so susedkou M.. Maloletému N. chýbal v tom čase otec, dedko s babkou ho rozmaznali, začalo im to však prerastať cez hlavu a viackrát sa stalo, že keď sa vrátil z nočnej zmeny domov, tak N. práve vstával a všetko čo si zaumienil, riešil tým, že kričal, hádzal sa na zem a pre starých rodičov bol nezvláduteľný. Matka dieťaťa, obžalovaná M., podľa jeho vyjadrenia, síce mala dosť starostí s ďalším dieťaťom M., ale vzťahy voči N. zostali nezmenené. Svojho otca, obžalovaného W., považuje za typ človeka, ktorý občas zvýši hlas, ale voči maloletému N. bol tento ústretový. N. ho mal veľmi rád. Keď N. neuposlúchol, jeho matka sa to vždy snažila riešiť výchovne, napr. mal rád sladké, tak mu toto zobrala, starý otec naopak, mu toto sladké dal. Boli však situácie, kedy podľa neho, bolo nevyhnutné na N. zvýšiť hlas, vulgarizmy však obžalovaní nepoužívali, nič podobné nepočul. Nebol ani svedkom toho, že by dostal maloletý výchovnú facku. Poprel, že by maloletého starý otec niekedy fyzicky potrestal. Ako sa ďalej vyjadril, N. je živšie dieťa, preto zo začiatku, keď druhý sestrin syn M. bol ešte veľmi malý, museli ich oddeľovať od seba, aby mu N. nerobil zle. Predpokladal, že N. na M. asi žiarlil, keďže

M. bola zo strany matky venovaná väčšia pozornosť. Niektoré hračky mali deti rozdelené, N. boli na chodbe a M. v postieľke alebo pri postieľke. V čase spáchania skutku bol zamestnaný. Jeho pracovná doba pozostávala krátkeho týždňa (streda, štvrtok) a dlhého týždňa (pondelok, utorok, piatok, sobota, nedeľa), pričom jeho pracovné zmeny boli dvanásťhodinové, a to od šiestej hodiny rána do osemnástej hodiny večer, prípadne od osemnástej hodiny večer do šiestej hodiny rána. Svoju miestnosť si zamykal, nakoľko mal v izbe elektroniku a bál sa, aby ju N. na seba nezhodil alebo niečo nerozbil. Kľúčik však mali k dispozícii rodičia.

Svedkyňa I. E. uviedla, že obžalovaných W. W. a M. W., ako i maloletého N. pozná už viac ako tri roky, je priateľkou W. W. mladšieho, a keďže občas prespávala u priateľa, pri tejto príležitosti sa stretla s obžalovanými aj maloletým N. u nich doma. Podľa jej slov, domácnosť fungovala tým spôsobom, že varili aj pán W. aj M. (matka maloletého). Nakupoval prevažne pán W., ktorý aj s N. trávil čas, chodil s ním von, na prechádzky, hral sa s ním, dával mu sladkosti. Maloletý N. sa hrával aj s malým M., behali po byte ako normálne deti. Svedkyňa poprela, že by v domácnosti obžalovaných, boli dvere pozamykané. Jedinou miestnosťou, ktorá bola zamknutá, bola toaleta. Svedkyňa ďalej tvrdila, že nikdy nepočula, že by obžalovaný W. vulgárne nadával maloletému N., označila ho skôr za človeka, ktorý maloletého rozmaznával. Matku maloletého svedkyňa charakterizovala ako každú inú normálnu mamu, ktorá maloletému varila a hrávala sa s ním. Vulgárne sa voči maloletému nikdy nevyjadrovala.

Svedok M. L., priateľ obžalovanej M. W., uviedol, že obžalovaných pozná asi päť rokov, navštevoval ich aj v dome na ulici N. a taktiež na ich súčasnej adrese na ulici XX. T. XX. V spoločnej domácnosti však s obžalovanými nežije, navštevoval ich však pravidelne, a to z dôvodu návštev svojho syna M. Vzťah medzi obžalovanou M. W. a maloletým N. považoval za normálny a bez chýb. Tiež aj vzťah obžalovaného W. s maloletým N. považoval za dobrý. N. mal dedka obľúbeného, nebadal, že by tam bol nejaký znepriatelený vzťah. Počas jeho prítomnosti v byte obžalovaných nepočul, že by vulgárne maloletému N. nadávali. N. považoval za neposedné a hyperaktívne dieťa. Napríklad, keď bol u obžalovaných v byte a N. niečo spravil, spýtal sa ho prečo to robí, tak mu na to N. odpovedal, že dedovi to nevadí. N. vídaval hrať sa so svojim bratom M., N. mal svoje hračky, M. mal svoje, ale keď boli spolu, tak sa hrali spoločne. Ako ďalej uviedol, v dobe, keď bol maloletý M. menší, dvere do izby obžalovanej M. boli zamknuté z dôvodu, že N. chodil malého M. budiť, iba vtedy boli dvere zamknuté, inak nebol dôvod na ich zamykanie. V rodine nákupy, podľa neho, väčšinou zabezpečoval dedko W., niekedy i s N. a niekedy i s pani W.. Po ceste na nákupy sa vždy obžalovaný W. s maloletým N. zastavili na detskom ihrisku. Ďalej uviedol, že obžalovaný W. na maloletého N. možno zvýšil hlas, ale že by na neho kričal, alebo ho bil, tak toto nikdy nevidel.

Svedkyňa W. Z. K. - detská lekárka (pediater) uviedla, že maloletý N. je v jej ambulancii vedený od roku 2008. Ako sa ďalej vyjadrila, na dieťati nikdy nezaznamenala, že by bolo týrané. Nemala na sebe známky po bití, ani modriny. Podľa nej, je to relatívne zdravé dieťa, občas trpel infektom horných ciest dýchacích a do ambulancie chodil v sprievode svojho starého otca, ktorý však prichádzal aj kvôli predpisovaniu liekov, ktoré boli dieťaťu odporúčané z neurológie. Maloletého N. charakterizovala počas vyšetrení ako tichého, zakríknutého, kontakt s ním považovala za dosť ťažký. Maloletý sa nikdy nesťažoval, že by ho bili alebo mu nadávali. Nemala žiadne námietky voči starostlivosti o maloletého zo strany rodiny W.. V súčasnosti sa jej však javí úplne iný. Od doby, kedy je maloletý N. v starostlivosti starých rodičov M., bol v jej ambulancii raz alebo dva razy, mal len ľahký infektný dýchacích, nebýva často chorý, je viacej komunikatívny. Na žiadosť sociálnych pracovníkov chcela uskutočniť návštevu domácnosti W., ale do bytu sa nedostala, ani po opakovanom zvonení.

Svedok W. B. T. - detský neurológ uviedol, že maloletý N. je vedený v jeho ambulancii od toho času, odkedy sa u neho objavili epileptické záchvaty, presne nevedel uviesť dobu. Maloletý bol ním liečený pre epilepsiu, parciálne záchvaty epileptické. Zo začiatku nebol maloletý kompenzovaný a v súčasnosti je kompenzovaný. Lieky riadne užíva. Toho času sú kontroly plánované raz za tri až šesť mesiacov, ak je stav kompenzovaný, v úvode liečby to bolo častejšie, tak asi jedenkrát za dva, tri mesiace. Ako sa ďalej uviedol, s maloletým N. spočiatku chodil na kontroly pán W., kde výhrady resp. námietky voči starostlivosti W. on ako lekár nemal žiadne. Pri vyšetreniach nezistil, že by maloletého N. bili alebo že by mu nejakým spôsobom nadávali alebo kričali na neho. Na jeho tele neboli vidieť žiadne známky, ktoré by nasvedčovali fyzické týranie zo strany rodinných príslušníkov. V súčasnosti je jeho stav kompenzovaný, nemá záchvaty už dlhší čas, menila sa však u neho liečba, z čoho usudzuje, že súčasný zdravotný stav dieťaťa je spôsobený zmenou liečby, nie výchovným vplyvom.

Svedkyňa B. L. X. - klinická psychologička Fakultnej nemocnice G. uviedla, že maloletý N. bol vo februári 2012 hospitalizovaný v ich nemocnici kvôli angíne a teplotám. Počas hospitalizácie charakterizovala maloletého N. ako milého, bezproblémového, nekonfliktného chlapca, ktorý je živý, hravý, našiel si rýchlo kamarátov a rešpektoval zdravotnícky personál. Nebadali žiadne známky po fyzickom násilí, maloletý nebol ani podvýživý. Práve naopak, mal skôr miernu nadváhu. Nemal však vypestované hygienické návyky, čo jej skôr pripadalo ako zanedbané dieťa (napr. nevedel jesť príborom, nevedel sa obslúžiť po toalete, umývanie bolo len na príkaz). Rozhovory s maloletým svedkyňa opísala, že ak témy rozhovoru boli neutrálne, tak spontánne komunikoval, ako však došlo k zmene témy na rodinu, tak maloletý odpovedal len sporadicky, v určitom bode sa sekol a usmieval sa, a zároveň nechcel odpovedať, pričom hovoril, že „neviem“, „neviem“. Na konkrétnu otázku, či ho doma fyzicky trestajú, odpovedal „nie“. Následne boli vykonané psychiatrické vyšetrenie a vyšetrenia psychologičkou z Úradu práce sociálnych vecí a rodiny. Nakoniec sa prípadu ujal súdny znalec.

PhDr. F. J. - znalec z odboru psychológia, ktorý bol do konania pribratý v prípravnom konaní orgánom činným v trestnom konaní dňa 29. apríla 2012 vypracoval znalecký posudok č. 09/2012 (č. I. 83 trestného spisu) a na hlavnom pojednávaní pri svojom výsluchu na záveroch vypracovaného znaleckého posudku zotrval. Uviedol, že vykonal úkony, ktoré sú napísané na druhej a tretej strane znaleckého posudku, počnúc návštevou lekára, lekárov, psychológov, bol prítomný pri výsluchu, konzultoval vec s vyšetrovateľom, naštudoval vyšetrovací spis, bol prítomný pri výsluchu maloletého v Trenčíne, konzultoval s triednou učiteľkou maloletého z materskej školy, s detskou lekárkou (pediatrom) v Trenčíne, preštudoval zdravotnú dokumentáciu, vykonal prvý pokus o výsluch v materskej škôlke, ktorý však bol bezúspešný. Potom preštudoval závery z pedopsychiatrického vyšetrenia, konzultoval na pediatrickom oddelení Fakultnej nemocnice v Trenčíne, kde bol maloletý predtým hospitalizovaný. Toto zdravotné stredisko navštívil aj s maloletým. Ďalej konzultoval v psychologickkej poradni, na Úrade práce sociálnych vecí a rodiny, referáte poradensko-psychologických služieb v Trenčíne, kde preštudoval dokumentáciu vedenú týmto úradom, navštívil aj bývalú domácnosť maloletého, potom čo aj znalecky vyšetřil maloletého na pôde školy. Okrajovo bol navštíviť aj druhú domácnosť u starých rodičov maloletého, ktorý potom bol v tej druhej domácnosti na inej adrese. Na prvom stretnutí, v sprievode starej mamy M. opisoval kontakt s maloletým ako problémový, čo konštatoval v závere znaleckého posudku, že maloletý má občasné poruchy sociálneho kontaktu. Maloletý spočiatku odmietal samostatný kontakt s ním ako znalcom. Postupom času sa postoj maloletého zmenil a stal sa normálnym. Pri druhom kontakte, ktorý bol o štyri dni neskôr a bez prítomnosti starej matky, reagoval maloletý normálne a bezprostredne. Aj napriek tomu bol kontakt s maloletým náročnejší, vyslovoval niektoré slová nezrozumiteľne (ide o takzvanú dysláliu - poruchu výslovnosti), prípadne si prehadzoval niektoré hlásky. Je mierne hyperaktívny, neposedný, netrpezlivý, berie antiepileptiká, čiže lieky proti epilepsii, je sledovaný aj neurológom na diagnózu epilepsia, pričom táto diagnóza nemá s vyšetrovanou vecou forenzný význam. Podľa neho detské pomôčovanie je takmer vždy psychického rázu a stresového pôvodu, nesúvisí s epilepsiou, ako to mylne tvrdil pán W. (obžalovaný). Po stránke mentálnej dispozície ide u maloletého o ľahkú mentálnu retardáciu, má zníženú inteligenciu, niekedy sa používa slovo oligofrenia, čiže slabá myseľ. Intelektový kvocient maloletého je 63 bodov. Pásmo priemeru je od 70 do 110 bodov, podpriemer od 80 do 90, hraničné pásmo od 70 do 80 bodov, ľahká mentálna retardácia je od 50 do 70 bodov. Jeho detská osobnosť je poznačená prejavmi, ktoré patria do obrazu diagnózy ľahkej mentálnej retardácie ako je nepokoj, občasné nesprávne vyjadrovanie, ľahká porucha sociálneho kontaktu a iné prejavy. Jednoducho povedané, maloletý ťažšie chápe realitu okolo seba, mnohým abstraktným pojmom nerozumie, má narušené kauzálne myslenie a často nechápe vzťah príčiny a následku. Z toho dôvodu je u maloletého doporučená špeciálna základná škola. Z uvedených dôvodov maloletý len jednoduchým a nedokonalým slovníkom, neúplnými spomienkami, ba i niekedy v obrysoch, popísal (protiprávne) konanie osôb v jeho predchádzajúcej domácnosti. Aj preto občas odpovedal, že „neviem“. Bol to však opis až úprimne bezmocný, ale v rámci jeho znížených mentálnych schopností, ale bol presvedčivý. Maloletý zažil podstatne viac násilia voči svojej osobe než dokázal znalcovi uviesť. Znalec uviedol, že pri vyšetrení kládol maloletému N. úmyselne otázky neutrálne a niektoré s možnosťami výberu, aby sám vypovedal, na odpovede nebol navádzaný a neboli mu ani podsúvané. Napríklad sa ho pýtal, nech ukáže ako bol priväzovaný. On pekne motoricky ukázal, ako to vyzeralo a akým spôsobom. Žiadnym spôsobom mu znalec do toho nezasahoval a nič podobného, takže výpovede maloletého boli spontánne a napríklad nadávky „ty pičiak“, „ty kokot“ atď., o týchto hovoril spontánne. Otázky boli centrovane do konkrétnej rizikovej situácie, čo zažíval u predchádzajúcich starých rodičov. V rámci svojich mentálnych schopností maloletý dokázal odpovedať

na položené otázky. Odpovede maloletého neboli vymyslené a neboli ani výsledkom jeho fantázie a znalec ich považuje za dôveryhodné. Znalec tiež poukázal na dve zvláštnosti. Prvá je tá, že bol priväzovaný reťazou, čo znalci pripomenulo detské galeje a doposiaľ sa s takým niečím vo forenznej praxi znalci nestretli, a druhá zvláštnosť, s ktorou sa nestretol, aby veliteľ pohotovostnej motorizovanej jednotky podával trestné oznámenie pre podozrenie z trestného činu týrania. Ako sa znalec ďalej vyjadril, prežitie udalosti vplývajú na psychiku maloletého N. v zmysle negatívnych spomienok a odmietania bývalej domácnosti. Ujma, ktorá mu fyzickým a psychickým utrpením vznikla, bola situačná fyzická bolesť a plač so strachom, tiež samotné pomočovanie. Konaním oboch obžalovaných bolo maloletému spôsobované psychické a fyzické utrpenie v zmysle týrania, vyznačovalo sa vulgárnymi nadávkami, bitkou, kopancami, zamykaním v izbe, priviazaním reťazou so zámkom o stoličku alebo radiátor, čo trvalo približne tri roky. Maloletý N. trpel syndrómom týranej osoby, čo sa u neho prejavovalo fyzickou bolesťou, plačom a strachom a situačným pomočovaním.

Do konania v prípravnom konaní orgánom činným v trestnom konaní, Znaleckou organizáciou Centrum duševného zdravia, s.r.o., poverení znalci W. M. X., a W. V. Y. - znalci z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria vypracovali dňa 08. Februára 2012 na obžalovaného W. W. a obžalovanú M. W. znalecký posudok č. 178/2012 (č. I. 90-105 trestného spisu). W. M. X. na hlavnom pojednávaní k štruktúre osobností oboch obžalovaných sa vyjadril nasledovne: Obžalovaný W. W. je somaticky chorý, jedná sa o ochorenie prevažne srdcovocievneho systému, z čoho vyplýva vysoký krvný tlak a generalizovaná arterioskleróza. Tieto skutočnosti znalci zistili štúdiom jeho zdravotnej dokumentácie. Klinicky sa tento somatico-psychický stav prejavuje ako labilnejšia afektivita, zvýšená výbušnosť, takto sa javil aj počas ich ambulantného vyšetrenia jeho duševného stavu. Nejedná sa o duševnú chorobu, nejedná sa o nejakú psychopatológiu forenzne významnú, pripustili, že vzhľadom na zlabilnenie afektivity a emotivity v dôsledku uvedených cievnych ochorení, jeho ovládacie schopnosti boli len nepodstatne forenzne nevýznamne zmenšené. Rozpoznávacie schopnosti posúdili ako plne prítomné, čo sa takto javí aj v priebehu tohto pojednávania, takže nič forenzne významného na jeho duševnom stave a na jeho osobnostnej skladbe nenašli. Pri konfliktných, stresových alebo mimoriadne záťažových situáciách môže obžalovaný W. reagovať podráždenejšie, výbušnejšie, čo sa nakoniec manifestovalo v priebehu pojednávania, ktorého sa zúčastnil. Znalec ďalej uviedol, že k určitému deficitu intelektu u obžalovaného došlo, ale nie k takému, že by to bolo nápadné, skôr sú tam pamäťové výpadky, tie boli nájdené, aj on sám o nich hovoril. To však nepresahuje hranice oranického psychosyndrómu, nemožno ešte hovoriť o nejakej závažnejšej organickej poruche, ktorá by vyúsťovala do demencie. Obžalovaný dementný nie je, jeho intelektové schopnosti sú stále v pásme populačného priemeru. Obžalovaný W. W. v čase spáchania trestnej činnosti vzhľadom na svoj duševný stav vedel rozpoznať protiprávnosť a spoločenskú nebezpečnosť svojho konania v plnom rozsahu, ovládať toto svoje konanie vedel v rozsahu nepodstatne, forenzne nevýznamne zmenšenom a v súčasnosti je obžalovaný W. W. schopný chápať účel a zmysel trestného konania v plnej miere. U obžalovanej M. W. osobnostná skladba tiež nie je celkom štandardná, ale nepresahuje hranice takej osobnostnej akcentovanosti v zmysle horšej sociálnej adaptability, celý jej životný príbeh svedčí pritom, že je sociálne adaptovaná horšie. Neschopnosť existovať po rozvoze samostatne, nie celkom usporiadané rodinné pomery, a teda nie celkom dobrá schopnosť postarať sa o seba a o svoju rodinu po rozvoze, teda bola nútená uchýliť sa k rodičom, čo však z forezného hľadiska nemá vlastne prakticky žiadny význam, jej rozpoznávacie aj ovládacie schopnosti boli plne prítomné. V čase spáchania trestnej činnosti vzhľadom na jej duševný stav, vedela rozpoznať protiprávnosť a spoločenskú nebezpečnosť svojho konania v plnom rozsahu, ovládať toto svoje konanie vedela takisto v plnom rozsahu, v súčasnosti je obžalovaná M. W. schopná chápať účel a zmysel trestného konania v plnej miere. Hodnotová orientácia obžalovaných nepresahuje štandardné hranice, nie sú to atocitní, sociálne spustnutí jedinci. Jedná sa o jedincov menej sociálne adaptovaných, t. j. že sociálne cítenie a tie vyššie city sú menej rozvinuté, čo u obžalovaného W. pripísali znalci skôr k cievnemu ochoreniu a u obžalovanej M. W. znalci skôr predpokladali a uviedli záverom ako horšiu sociálnu adaptovanosť vrodenu, pretože tá nie je podmienená nejakým somatickým ochorením, i keď opätovným preštudovaním posudku bolo nájdené tiež epileptické ochorenie, ale len v určitom období jej života a v priebehu dospelosti sa u obžalovanej vyskytol len jeden solitárny paroxizmus počas pôrodu.

Z viacerých vykonaných listinných dôkazov, ich prečítaním boli zistené okrem iného aj tieto nasledovné skutočnosti:

Z úradného záznamu Krajského riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, pohotovostnej motorizovanej jednotky, (č. I. 2 trestného spisu) vyplýva, že policajná hliadka dňa 21. novembra 2011 vykonala šetrenie

vo veci preverenia oznámenia W. W., bytom v G., XX. októbra XX, ktorý uviedol, že má podozrenie, že na prizemí bytu na ulici XX. októbra č. XX dochádza zo strany matky, resp. starých rodičov k týraníu detí. K uvedenému oznámeniu vykonali príslušníci PZ aj šetrenie u susedov a to pani E. M. a rodiny O..

Z úradných záznamov Okresného riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Trenčín (č.l. 109-113, 140 trestného spisu) vyplynulo, že boli vykonávané šetrenia príslušníkmi Policajného zboru na základe operatívno-pátracej činnosti, a to vyťažovaním svedkov na ulici XX. T. XX, svedka B. V., v materskej škole, ktorú maloletý N. navštevoval, bytu obžalovaných za prítomnosti znalca B.. F. J. a vo Fakultnej nemocnici Trenčín na oddelení úrazovej chirurgie vyťažovaním W.. D. W. W..

Z uznesenia Okresného súdu Trenčín, č. k. 31P/60/2012-25, zo dňa 06. marca 2012, právoplatného dňa 06.03.2012 (č.l. 114-121 trestného spisu) vyplynulo, že maloletý N. M. bol predbežným opatrením odovzdaný do osobnej starostlivosti F. a O. M..

Z hodnotenia Špeciálnej základnej školy internátnej V. Predmerského G. (č.l. 215-216 trestného spisu) vyplynulo, že maloletý N. dosahoval v školskom roku 2012/2013, na jeho polroku, veľmi dobré výsledky a bola mu udelená pochvala za usilovnosť.

V konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní na základe vykonaných dôkazov so zreteľom na § 2 odsek 11 Tr. poriadku a § 2 odsek 19, § 278 odsek 1 a odsek 2 Tr. poriadku, vyhodnotením týchto vykonaných dôkazov v súlade s § 2 odsek 12 Tr. poriadku, t. j. jednotlivo a vo vzájomnom súhrne bez ohľadu na to, ktorá z procesných strán tieto dôkazy navrhla, či obstarala, a v rozsahu potrebnom, v akom pripustil senát okresného súdu, mal senát okresného súdu nezvratne preukázané, že žalované skutky sa stali tak, ako boli tieto popísané jednotlivo vo vzťahu k oboj obžalovaným v písomnej obžalobe a vo výrokovej časti tohto rozsudku, a že týchto ako sa tam konštatuje dopustili obaja obžalovaní. Senát okresného súdu pritom oproti obžalobe upravil, resp. ustálil skutkovú časť, bez jej narušenia tak, že údaj o dĺžke varechy, ktorou bol bitý maloletý K. S. vypustil, keďže zo žiadnych vykonaných dôkazov nebolo možné tento údaj relevantne zistiť. Popritom niektoré dôkazy, ktoré navrhli obaja obžalovaní, prostredníctvom zvolenej spoločnej obhajkyne vykonať na hlavnom pojednávaní (osobný výsluch svedkov N., Q., W.. D. W. W., W.. Y. N.) senát okresného súdu ako nedôvodné odmietol, pretože tieto by už neprispeli relevantne k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, keď na druhej strane bolo vykonaných dostatok iných dôkazov, na podklade ktorých bolo možné meritórne rozhodnúť a dospieť tak k spravodlivému rozhodnutiu v predmetnej trestnej veci. Rovnako z toho istého dôvodu odmietol i návrh oboch obžalovaných, prostredníctvom spoločnej obhajkyne na pribratie nového znalca z odboru psychológie na vyšetrenie maloletého N., nakoľko senát okresného súdu považoval tento vykonaný dôkaz za zrozumiteľný a presvedčivý, keď pritom nemal senát okresného súdu ani pochybnosti správnosti procesného postupu tohto znalca, aj napriek tomu, že obhajoba namietala nesprávnosť jeho postupu (sugestívnosť) v jeho konaní, pri výsluchu maloletého, kedy senát okresného súdu takéto námietky nepovažoval za relevantné, aj so zreteľom na reakcie znalca, ktorý náležite a odborne vysvetlil svoj postup pri výsluchu maloletého, ktorý bol podstatný pre odborné závery tohto posudku. Práve závery tohto posudku spolu s výpoveďou maloletého z prípravného konania, ktorá netrpí procesnými vadami sú podstatnými dôkazmi preukazujúcich skutkové okolnosti výrokovej časti tohto rozsudku. Avšak aj ďalšie vykonané dôkazy, predovšetkým výsluchy svedkov W.. W. W., E. M., O. M. ml., W. K., F. O., W.. V. N., W.. W. G., W.. W. Q., podporne tiež výpoveďou svedkyne F. M. a R.. B. V., znalecký posudok na oboch obžalovaných z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie, relevantné (vyššie uvedené) listinné dôkazy vrátane fotodokumentácie interiéru predchádzajúceho obydľia oboch obžalovaných a maloletého K. S. (č. l. 122-139 trestného spisu) náležite preukazujú skutkové tvrdenia uvedené v tejto obžalobe a to, že týchto sa dopustili obaja obžalovaní v celom rozsahu tak, ako sa im kládlo za vinu, aj napriek tomu, že obaja obvinenia tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, na hlavnom pojednávaní kategoricky popreli a na tomto stanovisku zotrvali až do meritórneho rozhodnutia. Súd všetky usvedčujúce dôkazy vyhodnotil ako zákonne zabezpečené a vykonané, bez relevantných pochybností o ich vieryhodnosti, pretože ani z jedného takéhoto dôkazu, pokiaľ ide o výpovede svedkov nevyplýval žiaden vážny dôvod na to, aby bola takéto výpoveď posudzovaná ako nevieryhodná s motívom spôsobiť trestné stíhanie oboj obžalovaným s hroziacim trestnoprávnym následkom. Pokiaľ aj obžalovaní namietali vieryhodnosť výpovede niektorých svedkov, ich susedov, z dôvodov na ktoré poukazovali, senát okresného súdu nepovažoval ich námietky za presvedčivé. Práve naopak, z priebehu výsluchu svedkov W.. W. ale aj svedkyne M. vyplynulo, že títo skôr mali strach vypovedať, čoho všetkého

boli svedkami v súvislosti so zisťovaním skutkových okolností. Napokon nielen tieto dôkazy patria do okruhu usvedčujúcich dôkazov, ktoré senát okresného súdu považoval za ucelenú logickú reťaz dôkazov, ktoré sa navzájom podporovali a dopĺňali. Pokiaľ išlo o ďalšie výpovede svedkov, W. W. ml., I. E., M. L. či výsluchy lekárov - W. Z. K., W. B. T. či klinickej psychologičky B. L. X., nešlo o také priame svedecké výpovede, ktoré by „účelovú“ obranu oboch obžalovaných s evidentným cieľom vyvinúť sa so zreteľom na hroziaci trestnoprávny následok, o čom boli predtým opakovane poučovaní, ktorú takto potom senát okresného súdu vyhodnotil, podporili do takej miery, že by v danom prípade bolo možné uvažovať čo i len o relevantných pochybnostiach o tom, že sa žalované skutky stali, a že týchto sa navyše obaja obžalovaní ani nedopustili. To, že svedkovia - lekári či psychologička v istom časovom období nevideli preukázateľne žiadne zranenia na tele poškodeného maloletého K. S, ešte neznamená, že uvedené skutočnosti sami o sebe vyvracajú obžalobné tvrdenia o spôsoboch zaobchádzania oboch obžalovaných s maloletým K. S. Práve naopak, z výpovede niektorých týchto svedkov vyplynulo, že ako maloletý zmenil výchovné prostredie (z rodiny W. a svojej matky do rodiny starej matky F. M.) došlo k výraznému pozitívnemu posunu v psychickom stave a vývoja u maloletého, čo len podporuje navyše usvedčujúce dôkazy. Vzhľadom na uvedené preto senát okresného súdu uznal oboch obžalovaných za vinných zo spáchania skutkov tak, ako sa jednotlivito konštatuje vo výrokovej časti tohto rozsudku, ktoré po právnej stránke posúdil jednotlivito u každého obžalovaného ako dokonaný trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písmeno a), písmeno e), odsek 2 písmeno d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Tr. zákona, pretože boli naplnené všetky pojmové (potrebné formálne) znaky skutkovej podstaty tohto zločinu, t. j. subjekt, subjektívna stránka (zavinenie či pohnútky), objekt, objektívna stránka. Obaja obžalovaní z hľadiska veku evidentne spĺňajú podmienky trestnej zodpovednosti ako dospelí páchatelia a neboli zistené také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali ich nepríčetnosti či zníženej príčetnosti. Alko vyplýva zo skutkov, obaja obžalovaní konali v priamom úmysle (dolus directus) s jednoznačným naplnením objektívnej stránky - konania, vrátane objektu - útoku, t. j. ochrana blízkych osôb pred domácim násilím akoukoľvek formou, v danom prípade možno ustáliť, že išlo o kombináciu fyzického a psychického týrania maloletej osoby. Obaja obžalovaní sú doposiaľ trestnoprávne aj priestupkovo bezúhonnými osobami a z miesta trvalého pobytu nie sú bližšie hodnotení, t. j. ani negatívne ani pozitívne.

Pri výmere trestu senát okresného súdu prihliadal jednotlivito u každého z obžalovaných na stupeň spoločenskej nebezpečnosti spáchaného trestného činu (zločin), mieru zavinenia, pohnútky, osobu obžalovaného, na okolnosti za akých došlo k vykonaniu trestného činu, na účel trestu, ako i na možnosti nápravy obžalovaného.

Po zvážení všetkých rozhodných a zákonných skutočností dospel senát okresného súdu k záveru, že u oboch obžalovaných existuje preukázateľne jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písmena j) Tr. zákona, čo malo za následok pri výmere trestu pomyslené zníženie hornej hranice u každého zo základnej sadzby o jednu tretinu podľa § 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8 Trestného zákona, kde základná sadzba je od 7 do 15 rokov odňatia slobody. Senát okresného súdu prihliadajúc aj na skutkové okolnosti, či postoj oboch obžalovaných pokladal uloženie trestu vo výmere 8 (osem) rokov, pri dolnej hranici základnej sadzby každému obžalovanému za zákonné a plne v súlade s účelom trestu vyjadreného v ustanovení § 34 Tr. zákona, kedy takto uložený trest, samozrejme obligatórne spojený s výkonom trestu (ide o trest prevyšujúci hranicu 3 roky), so zaradením na jeho výkon do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu, do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písmeno a) Trestného zákona (obaja obžalovaní neboli doposiaľ súdne trestaní). Senát okresného súdu v danom prípade nevidel žiaden dôvod na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Trestného zákona a to opätovne aj s poukazom na preukázané skutkové okolnosti a postoj oboch obžalovaných, na ktorých je zjavne potrebné pôsobiť iba bezprostredným výkonom trestu v rámci základnej zákonnej sadzby.

S predmetným trestným konaním adhézne konanie, t.j. konanie o náhrade škody, spojené bolo, avšak zo žiadnych oprávnených osôb, ktorá mohla v mene poškodeného maloletého konať, materiálny nárok na náhradu škody neuplatňovala, preto ani výrovková časť tohto rozsudku výrok o náhrade škody neobsahuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia (vyhlásenia či doručenia) prostredníctvom Okresného súdu Trenčín na Krajský súd v Trenčíne.